

Organitza:

Col.laboren:

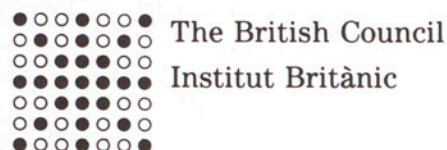
PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

EL PUNT

Germans Radresa
SA

tve

JORQUERA UPIANOS
VICI TOR JORQUERA

CATALUNYA MÚSICA

PATRONAT DE TURISME

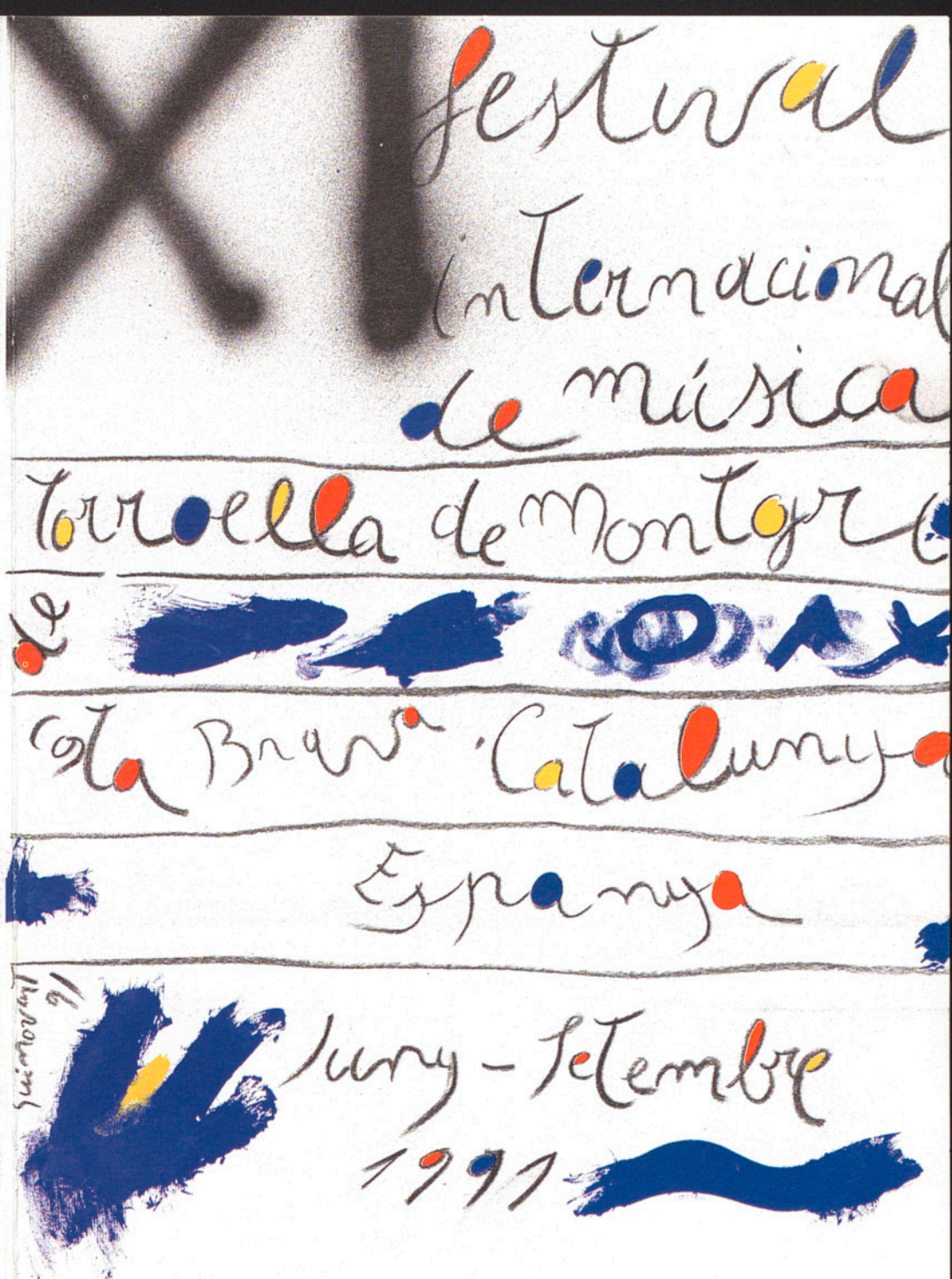
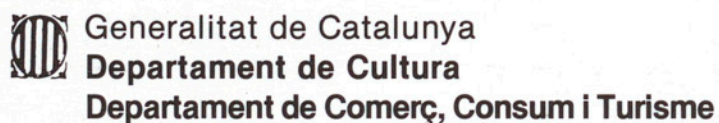
Bösendorfer

COSTA BRAVA GIRONA

Patrocinen:

«centro
para la difusión
de la música
contemporánea»

Obra original de Josep Guinovart

TORROELLA DE MONTGRÍ, 29 juny - 7 setembre 1991

La forma de tema amb variacions pren amb Beethoven l'orientació romàntica cap a un discurs continu les etapes del qual, lluny de prendre la referència immediata. La frase inicial, esdevenen necessàries baules d'una cadena de pensament ininterromput i progressiu, cadascuna de les quals partint de la situació creada en la modificació anterior, s'encarregarà de preparar les bases per a la següent en un tot orgànic que pot arribar a suposar la dissolució dialèctica completa del tema de partida. Evidentment, aquest fet es dona en les grans sèries per a piano sol com poden ser la col·lecció *Eroica* o *Diabelli*, ja que, pel que fa a les variacions per a més d'un instrument, Beethoven va mantenir-se en els límits més prudents de la tradició clàssica. És aquest el cas de les *Set variacions per a violoncel i piano en Mi bemoll M (WoO 46)* sobre *Bei Männern, welche Liebe fühlen* de *La flauta màgica* de Mozart obra de circumstàncies o purs exercicis encaminats al domini d'aquella forma que probablement data de 1801 i fou dedicada al comte de Browne i editada per Mollo a Viena, un any després de la seva composició.

També de circumstàncies, encara que més popular que la peça de Beethoven, la *Sonata per a arpeggione i piano (D. 821)* va ser encomanada el 1824 a Schubert pel luthier vienès Johann Georg Stauffer per promoure l'ús de l'*arpeggione*, instrument efímer dissenyat per ell derivat de la viola *da gamba* i amb parentiu clar amb el violoncel, per la forma, i amb la guitarra, perquè té sis cordes. A part de la primera edició de l'any 1871 d'aquesta "sonata", que ja incloïa transcripcions addicionals per a violí i violoncel, després se n'han fet nombrosos arranjaments per a viola o guitarra sense oblidar les orquestracions de la part de piano, com la realitzada precisament per Gaspar Cassadó i interpretada molt sovint en els seus concerts. La partitura consta de tres moviments: *allegro moderato* d'estructura sonatística amb un tema inicial malenconiós, presentat primer pel piano abans que l'*arpeggione* se l'apropriï, i un segon tema viu; ve a continuació un *adagio* en forma de *lied* ternari i amb protagonisme absolut de l'instrument solista, després del qual, a través de quatre compassos cadencials, entrem, sense solució de continuïtat, en l'*allegretto* final, rondó amb tornada de caire popular i dos episodis on es desenvolupen al màxim les possibilitats expressives, en aquest cas del violoncel.

Si la primera part del concert d'aquest vespre es troba dedicat a Beethoven i Schubert, per a la segona el violoncel·lista Radu Aldulescu i el pianista Antoni Beses han seleccionat algunes de les moltes versions de peces conegudes que per a aquells dos instruments va dur a terme el nostre infatigable violoncel·lista Gaspar Cassadó, a més de presentar-nos obres originals seves com *Sonata a l'estil antic*, *Plany de Boabdil* i *Galanteria*, inscrites totes elles dins d'un estilitzat nacionalisme d'encuny andalusista llegendari i elegant concisió en què sense massa problemàtica estilística, el que compta és el desplegament expressiu intens de la melodia acompanyada. La naturalitat és, doncs, l'essència d'aquestes partitures que, en tractar-se de transcripcions com la *Cançó i dansa núm. 1* de Mompou o de l'*intermezzo* orquestral de Goyescas de Granados, semblen aprofundir i prolongar aquells valors que romanien implícits en les obres originals.

CÈSAR CALMELL

Radu Aldulescu violoncel·lista italià, va néixer a Romania en una família de músics. Començà els estudis musicals als sis anys i va obtenir tres dels més importants guardons del Conservatori de Bucarest.

La seva carrera com a concertista va començar el 1943 i molt aviat va guanyar nombrosos premis internacionals de violoncel: Ginebra (1946), Praga (1950) i Berlín (1951). Com a professor és molt reconeguda la seva professionalitat i ha donat cursos especials d'interpretació per tot Europa.

Ha desenvolupat una intensa activitat dins la música de cambra interpretant a duo amb el gran pianista i director Carlo Zecchi i en trio formant el trio d'Archi, de Roma, amb el violinista Salvatore Accardo i el viola L. A. Bianchi.

Ha tocat amb les orquestres simfòniques de més anomenada, com la Filharmònica de Berlín, Londres, Viena, Copenhague, Moscou, Praga, etc. Els crítics d'arreu del món el consideren unànimement un dels millors violoncel·listes existents.

Com a complet artista és un excel·lent professor de l'Acadèmia Internacional de Música Yehudi Menuhin de Gstaad (Suïssa).

Antoni Beses va néixer a Barcelona el 1945. Destaca molt aviat pels seus dons musicals, i encoratjat per la seva mare, que fou el seu primer professor, entra al Conservatori Superior Municipal de Música de la seva ciutat natal, on estudia piano, composició i música de cambra amb Joan Gibert-Camins, Joaquim Zamacois i Joan Massià.

Acaba els estudis amb un brillant palmarès (Premi Maria Barrientos, Premi Extraordinari de Piano, 1r Premi en el Concurs de Sabadell, 1r Premi de l'Institut Francès de Barcelona) i diverses beques que li permeten de treballar a París amb Pierre Sancan i Olivier Messiaen, i a Ambers amb Frederic Gevers. Rep igualment consells de Frederic Mompou, Guido Agosti, Alicia de Larrocha, Vlado Perlemuter.

Com a pianista, Antoni Beses posseeix un considerable repertori, que comprèn des dels autors barrocs fins als contemporanis.

Des de 1981, Antoni Beses compagina la seva tasca concertística amb la docent -des de la càtedra de piano del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona-.

RADU ALDULESCU, violoncel
ANTONI BESSES, piano

PROGRAMA

I

Set variacions en mi bemoll major sobre un tema de *La flauta màgica*, de Mozart. Op. 158 **L. V. Beethoven** (1770-1827)

Sonata en la major D. 821, *Arpeggione* (Op. post.) **F. Schubert** (1797-1828)
Allegro moderato
Adagio
Allegretto

II

Cançó i dansa **F. Mompou - G. Cassadó** (1893-1987) (1897-1966)

Intermezzo de Goyescas **E. Granados - G. Cassadó** (1867-1916)

Sonata a l'estil antic espanyol **G. Cassadó**
Introduzione e Allegro
Grave e maestoso
Dansa amb variacions (tonadilla)

Plany de Boabdil **G. Cassadó**

Galanteria **G. Cassadó**

Gaspar Cassadó va néixer a Barcelona el 30 de setembre de 1897 i va morir a Madrid el 24 de desembre de 1966.

Fill del compositor, director d'orquestra i organista, Joaquim Cassadó i Valls (1867-1926), va aprendre la seva primera lliçó amb el seu pare. A l'edat de 7 anys va entrar en el Conservatori Las Mercedes de Barcelona. Dos anys més tard va donar el seu primer concert. El 1908 obtingué una beca i es va traslladar a París on va treballar amb el seu compatriota, el gran violoncel·lista Pau Casals. La seva carrera artística internacional va començar el 1918. El seu gran temperament es va manifestar a tot arreu del món en concerts amb orquestra de música de cambra o en recitals va acompanyar grans músics com, Rubinstein, Iturbi, Szigeti, Huberman. Més tard va formar un trio amb Y. Menuhin i L. Kentner.

Es va consagrar una llarga temporada a l'ensenyament, a Siena, durant quasi quinze anys, després a Colònia a partir de l'any 1958. Finalment, es va instal·lar a Firenze on va residir fins a la fi dels seus dies, i on hi ha un concurs internacional que porta el seu nom.

Com a compositor va deixar moltes obres per a violoncel, una *Sonata per a Pianoforte*, un *Oratori*, dos *Salms de David*, la *Rapsòdia Catalana per a Orquestra*, un *Concert per a violoncel* i moltes transcripcions per al seu instrument.